

SUNKUSIS

RYTAS

BERNADETA BAUŽIENĖ

„Kiekvieną rytą, pravėręs savo buto duris, tu randi už jų visą pasaulį“.

Tai ne mano, o vieno rašytojo, kurio pavardės jau nepamenu, žodžiai.

Ir... Nieko naujo po šia saule, – numoja ranka skeptikas. Aš su tais, kurie „randa už savo durų visą pasaulį“.

Kiekvieną rytą šiame pasaulyje yra kažko naujo, koks jau jis bebūtų, tas pasaulis, ar tik tiek, kiek akys aprėpia, ar tik šalia esantis. Net saulė visada patekės kiek kitaip, tai raudona, tai blyški, šalta, tai debesies užgožta.

Kiekvieną rytą žemės gyventojų akys ją pasitinka su džiaugsmu, su lūkesčiais, su viltimi, nors ir paskutinį kartą matydami išaušusį rytą...

Šią naktį daug kas naujo nutiko tame pasaulyje, ir tame, kurio akys neaprėpia, ir tame, kurį randi už savo durų.

Šią naktį medis sukrovė naują pumpurą, išskleidė naują lapelį, pailgėjo metūgėlė, pastorėjo šakelė... Ir tu, nežiūrimu akiai augimu, pastorėjo medžio kamienas, o jo viduje, galbūt užgimė nauja jo metų rievėlė...

Vakarykščiai nupjauta žolė ūgtelėjo, per naktį pagirdyta rasos. Išsiskleidė naujas žiedas. Paukščio lizde lyje suskilo kiaušinėliai ir sucypsėjo maži paukščiukai. Girioje sustiprėjo elniuko kojytės, kiškiai išsivedė naują vadą kiškučių.

Šį rytą...

Kiek pasaulyje užgimė žmonių vaikų? Nesvarbu, kur jie išvydo pasaulį, svarbu, kad jie buvo laukiami ir padėti ant mylinčių ir švelnių rankų, su meile priglauti prie motinos krūtinės. Nuo kitų nusigręžė, davusios jam gyvybę, moters akys, atstūmė nuo krūtų rankos; ši žmogiška gyvybė atėjo nelaukiama, ji nebuvo reikalinga, bet gamtos sukurtas mechanizmas veikia tobulai ir nepaiso niekieno valios – gyvybė pradėta, gyvybė turi užgimti.

Šita mažytė būtybė neprašė gyvenimo, jos galėjo nebūti. Kam ją iššaukė, jei nebuvo reikalinga? Dramblys, liūtas, šakalas ir žiurkė, apglėbia savo vaikus, rūpinasi juos maitinti, šildyti, globoti ir saugoti. Tik žmogus nori iš gyvenimo imti vien saldžias akimirkas, vien tik mėgautis tuo, kas gamtoje švenčiausia. Bet viskam yra riba. Nieko neduota be saiko ir reikalo.

Net laimė ne amžina, o kad ją labiau vertintume ir brangintume, kartkartėmis atimama, uždengiama tarsi nepermatomu juodu šydu – skausmu.



Gretos Tautavičiūtės nuotrauka

Paslaptinga, iš kažkur ateina, niekam nepavaldi, netikėta ir nelaukta, – ateina į pasaulį, į žmogų, nelaimė. Šį rytą...

Galbūt iš po šios nakties daugelio žmonių veidai išblykš iš siaubo, kai baltuose kabinetuose žmonės baltais chalatais atras – po mikroskopais ar stiklinėse kolbelėse, ir pasakys jiems, tik vieną žodį, ištarmę – atpildą už gamtos įstatymo niekinimą.

Galbūt šią siaubingą negandą, lyg rykštę, iššaukė tūkstančiai tų, be noro pradėtų, o paskui žudomų, naikinamų dar negimusių ir atstumtų užgimusiujų, nuo kurių nusigręžė dvikojis padaras, žmogumi vadinamas. Nei motinos vardo, nei tėvo jiems nevalia skirti. Šios moterys – tik gamtos užprogramuotos mašinos, gaminančios savo „produkciją“ ir dažniausiai – broką...

O pasaulio protas ir išmintis, atsainiai, skersa akimi, žiūri į tuos gamtos prakeiktuosius, numeta jiems nuo savo stalo atliekų ir tariasi atlikę savo pareigą, laiko save teisuoliais.

Nieko bendro su jais!... Skęsta broliai... Ką gi, patys įbrido į tą liūną...

Sutvėrėjau, be reikalo davei mums protą!